Från Tidningens medarbetare i Sverige

För Svenska Canada Tidningen.

SKANDINAVIEN OCH KRIGET.

Af Valdemar Langlet.

FARAN SOM HOTAR.

"Fred er ej det bedste, men at man noget vil."

Men om man nu vill just själfva freden, om man inriktar hela sin politik på freden, icke låter locka sig i något äfventyr, med allra största bestämdhet häfdar "fredsföringens" ideal emot krigsföringens, låter dem slåss som vilja slåss och själf håller sig utanför? Det är ju också en vilja, och är den fast, klar och stark så må man väl i all rättfärdighets namn kunna räkna på att också få vara i fred. Så många äro de ekonomiska och sociala uppgifter, som ligga och vänta på hvarje lifsdugligt och utvecklingskraftigt folk i våra dagar — skulle de ej få fullgöras endast därför att andra ligga i håret på hvarandra som ouppfostrade pojkar? I Amerika skall man ställa den frågan till sig och i Amerika skall man kanske ej förstå, om den icke besvaras med ja. Ty Amerika känner sig hjärtligt oberörd af den pågående kampen och vet att det utan minsta svårighet kan hålla sig utanför. — Åtminstone, om icke kammen sväller för mycket på de snedögda i den uppgående solens land, så att de i sitt öfvermod trampa Uncle Sam på tårna. Ty det vill man naturligtvis inte finna sig i. Då blefve "fredens ej det bedste", utan då skulle viljan till lif, andrum och utveckling ena hela nationen i ett det allra kraftigaste och mest hotande hands off!

En liten nation — det behöfver man ej lära svenskarna — har ingen anledning att i onödan knäppa nötter med de store. Det går så lätt att få fingrarna i klämman! Men det händer också när några slåss, att den lugne åskådaren, som ej vill vara med blir indragen. Inte är det sed bland civiliseradt och vuxet folk. Ty vi ha ju ett rättssamhälle; det finns skydd för den anständige och fredlige och bråkmakarna brukar man stoppa i kurran. Men där polisordning och polismyndighet ej göra sig gällande, på skolgården och i nybyggarlifvet, det må vara i the wild west eller annorstädes, där får äfven åskådaren ha näfven lös i byxfickan om han vill rädda skinnet.

Och i nationernas samlif, i deras struggle for life finnes ingen polisordning och i hvarje fall ingen polismyndighet. Nog har man en internationell rätt, nog finnas rättsregler och skiljedomsfördrag, t. o. m. en skiljedomstol för mellanfolkliga tvister. Men hvad allt detta är värdt i verkligheten det har boernas undertryckande, det har det med 26 skiljedomsfördrag försedda "fredsvänliga" Italiens röfvartåg mot turkarna i Tripolis visat, och än mer det pågående världskriget. Det fanns sjörätt och folkrätt, det fanns Londondeklaration och kontrabandsbestämmelser, det fanns konventioner mot dumdumkulor, det fanns oskrifna lagar att hvita män skola försmå att använda svarta och gula i sin strid mot hvarandra. Och hvad är allt detta nu värdt? Knappt ligger sten på sten kvar utaf hvad världens främsta jurister mödosamt byggt upp af internationell rätt. Och fredspalatset i Haag står som Janustemplet i Rom med portarna öppna för all världens vindar; när de härnäst skola sluta sig om en ärevärdig skara af milda gråskägg som drycka alla nationers gemensamma önskemål för fredens värn vet ingen!

Om ordningen för tvisters slitande nationer emellan har brutits af den hårda verkligheten, så har myndigheten, som skulle upprätthålla den, aldrig ens funnits. Hvad man talat härom har stannat vid välmenta fraser. Den nation, som skulle kunnat göra något verkligt af dem, den amerikanska, har äfven den haft annat att tänka på. Den har också, äfven den, visat, att när det gäller dess lifsintressen tvekar den ej att om så behöfves taga svärdet i handen, ej blott bära det i munnen.

För de små nationerna, såsom den svenska, finns det i nuvarande världsläge ingen trygghet att få förblifva i fred, bara genom att vilja det. Man har ej den ringaste anledning att tro att t. ex. Belgien ville krig. Nu skylles det på tyskarna att det ändock fick det. Detta är naturligtvis sannt. Men tror man att om Tyskland kastat hela sin styrka i kriget mot Ryssland, det krig som måste föras för att rädda Tysklands enda bundsförvandt och stöd mot de ryska horderna, Österrike-Ungern, från att styckas och krossas — om västsidan blottats och Frankrike för att rädda Ryssland och för att förverkliga sina revancheplaner på Elsass och Lothringen kastat sig öfver tyskarna — tror man då att Belgien skulle skonats? Ja, naturligtvis, om det anslutit sig till den i så fall starkare sidan, den franska, och beviljat åt fransmännen det fria genomtåget, som denna gång tyskarna begärt med uttrycklig tillförsäkran om Belgiens oberoende och okränkbarhet efter kriget. Men hade Belgien då intagit samma hållning mot Frankrike eller England som det nu gjorde mot Tyskland, hvad hade Namur och Liege, hvad hade Loewen och Antwerpen då varit värda? Nu blef Tyskland fienden — då hade det varit Frankrike och England. Och hvad barbarisk krigföring beträffar äro erfarenheterna inom nu lefvande generation för friska för att man icke skulle våga påståendet att den ena nationen kan taga den andra i hand.

Skandinavien behöfver mänskligt att döma ej befara Belgiens öde hvarken från Tysklands eller västmakternas sida. För oss består och hotar en enda politisk fara, den från öster.

I århundraden har Sverige stått som gränsvakt i norr för den europeiska kulturen emot den asiatiska okulturen. En gång drömde det om att lägga sin gräns efter den kortaste vägen från Finska viken öfver Ladoga och Onjega-sjöarna till Hvita hafvet. Redan gamle kung GÖSTA föresvåfvade dessa planer; för hans son KARL IX stodo de klara. Kalmarkriget med Danmark tog här kraften och GUSTAF ADOLF fick nöjas med Ladogagränsen och med medvetandet att det skulle "blifva ryssen svårt att hoppa öfver bäcken".

KARL GUSTAFS för tidiga död och tolfte KARLS missriktade krigspolitik åt söder i stället för åt öster fulländade dessa planers förintande. Den hufvudlösa och benlösa frihetstiden förde fördärfvet närmare, en GUSTAF III var för vek och för mycket teaterkung för att vrida tiden till rätta igen och när hans egensinnige son kom på tronen var den först riktigt ur led. En tid, som det lilla Preussen under kraftfulla regenter användt till att skapa den högsta tänkbara nationella styrka — bruten för en tid af jättesnillet Napoleon, men åter resande sig i sin oöfvervinnerliga makt — den hade Sverige låtit förgå i dåsig vintersömn efter reformationens lösslossning och storhetstidens vår, sommar och höst! Följden blef Finlands förlust, som icke var förlorandet af ett koloniområde, ett farligt och besvärligt påhäng för en mindre makt, utan ett sönderstyckande af Sverige lika mycket som när gränsvakten mot ryssarna i Mellaneuropa, kungariket Polen, undergick sin första delning.

På Polens första delning följde den andra och därpå den tredje och sista. Hvad som nu hotar Sverige — och Norge — är efter mångas mening ett andra ingrepp från den omättliga östra grannen. Man ser saken — som det utvecklats i den ansedda svenska tidskriften Det nya Sverige — sålunda: Ryssland, som är en typisk landmakt, har alltid känt sig instängdt och afstängdt från hafvet. Tidigt nog kom det fram till östersjön och Svarta hafvet, med undanträngandet af vid kusterna bosatta folk. Men båda dess saltvattenshaf äro dock endast insjöar med Sverige och Danmark som portvakter vid utloppet från den ena och Turkiet vid den andra. Ryska försök att komma ut till hafvet i öster och söder, i Mandsjuriet och Persien, ha hindrats af japanerna 1904—05 och af engelsmännen genom den persiska traktaten af 1907, som gaf England södra Persien till "inflytelsesfär". Två gånger under 1800-talet har Ryssland kämpat med Turkiet, men ej nått fram till Konstantinopel, "Tsargrad"; nu gäller det för tredje gången. Första gången stodo världsmakterna på Turkiets sida som medkämpar. Andra gången hade de icke häller någon benägenhet att släppa Ryssland fram, ehuru detta vid fredsslutet, tack vare Rumäniens sedan illa belönade hjälp, stod utanför Konstantinopels portar. Nu, tredje gången, tror man sig i Ryssland vara nära målet och talar redan om Rysslands framtid på hafvet och den fria vägen genom Dardanellerna. Tillfrågad i engelska parlamentet om regeringens ställning härtill har sir Edward Grey försiktigt underlåtit att gifva något på hand — ännu vet ingen om England ämnar stödja Ryssland i detta kraf, och i ryska pressen ha därför höjts otåliga och missnöjda röster med begäran om en klarare formulering af bundsförvandtens ställning till frågan.

Låt oss emellertid förutsätta, att Dardanellerna försvaras i fortsättningen lika tappert och framgångsrikt som hittills och att Tyskland och Österrike-Ungern häfda sin ställning, hvilket kommer att betyda att Ryssland ej erhåller en tumsbredd af turkisk jord. Eller låt oss tänka att Dardanellerna eröfras, att kriget går dåligt för centralmakterna, men att England fortfarande finner det oklokt att släppa sin gamle fruktade fiende ryssen ut i Medelhafvet. Hvad kan allt detta få för följder för oss i Norden?

För det första att trycket från den väldiga ryska statskroppen riktar sig åt annat håll, åt nordväst, när hinder möta i sydväst, liksom förut i nordöst och sydöst. För det andra att vi stå ensamma när det gäller att möta stöten.

Ett besegradt Tyskland kan icke hjälpa oss. Ett segrande, kanske med nöd segrande, skall säga sig, att då vi lämnade våra stamfränder att ensamma kämpa germanernas kamp mot tsarismen, så är stamfrändskapen, för att citera Bismarcks ord i annat sammanhang, "icke värd offret af en enda pommersk grenadier". Kunna tyskarna med nätt nöd tillgodose dem närmare liggande önskemål genom att förtyska eller frigöra den med det ryska Polen mellan Preussen och Österrike inskjutande ryska kilen, så lära de icke slå sig ut för aflägsna landsändar i två små stater, som i deras bekymmer icke låto stamkänslan och gemensamma intresset tala — som tyckte, att fred var bättre än att något vilja.

Det är detta sakläge som fyller många fosterlandsvänner med de allra djupaste bekymmer och som det icke häller bör sakna sitt intresse för Sveas söner och döttrar i Amerika att begrunda.

Men målas det icke för svart? frågar kanske någon. Skall man kanske afbilda hin håle på väggen för nöjet att piska honom. Låt oss då kasta en blick på den historiska utvecklingen där uppe i Europas isiga nordväst. Tag fram kartan och studera den noga. Sverige civiliserade och kultiverade det nuvarande Finland innan ännu en rysk helhetsstat fanns till. Gränsen mot dåvarande ryska furstendömen lades sedan genom frederna i Göteborg 1123 och Täusina 1595 samt Stolbova 1617 efter Ladoga norrut till Ishafvet. Hundra år efter Stolbovafreden gjorde Peter I, det ryska enhetsverkets skapare, Ryssland till en östersjömakt och flyttade sin hufvudstad nära Sveriges dåvarande gränser och tog en del af Karelen (1721). Icke en mansålder till, och gränsen var flyttad midt in i hjärtat af Sveriges finska provinser, till Kymmene älf, genom Åbofreden 1743. Ännu något mer än ett halft århundrade och den skymfliga Fredrikshamnsfreden konstaterade 1809 hela Finlands förlust tillika med den del af Västerbottens lappmark, som låg öster om Torne, Muonio och Köngämä älfvar. Genom Finlands konstituering som storfurstendöme, med den gamla svenska författningen och med alltigenom egna institutioner, egen rådskammare (senaten) och riksförsamling (landtdagen) o. s. v., alltsammans högtidligen besvuret af tsaren-storfursten, ansåg man sig dock ha vunnit åtminstone så mycket, att man till omedelbar granne icke hade det egentliga Ryssland, utan en västereuropeisk stat, om ock under ryske tsarens personliga välde i egenskap af Finlands storfurste. Tiden skulle visa hur illa man räknat. Ehuru Finlands konstitution, dess fri- och rättigheter vid hvarje regentskifte edligen bekräftades, äfven af den nuvarande kejsaren-storfursten Nikolaj II, har Finland sedan år 1898 i grund russificerats. I stället för ett fritt Finland har Sverige fått till granne ett förtrampadt, i bojor slaget, förryskadt Finland, tätt besatt med ryska trupper i ryska kaserner, öfverfyllt af ryska lyckosökande ämbetsmän och utan förmåga att tjäna som vall mellan det framträngande moskovitdömet och västerlandet.

Härmed har Ryssland vunnit så att säga en språngbräda för sitt anlopp mot Atlanthafvet. Vid upprepade tillfällen under de flydda hundra åren ha de ryska planerna i denna riktning fått tydliga uttryck. Gamla tvistefrågor med Norge uppe vid Ishafskusten, där det länge funnits ett norskt och ryskt gemensamhetsområde utmed Varangerfjord (delادt först år 1826) togos till anledning för oförsynta ryska kraf. Därvid gräfde man bl. a. upp ett nära 600 år gammalt norsk-ryskt fördrag af år 1251, som bestämde gränsen att gå öfver en plats, Lyngstuen, nära Varanger fjord. Nu fanns ett annat Lyngstuen vid Lyngenfjord på Norges västkust nära den gränslinje, som Ryssland vunnit mot Sverige genom Fredrikshamnsfreden och som slutar blott 35 kilometer från Atlantiska hafvets vatten. Ryssarna påstodo att det var detta Lyngstuen som menats år 1251 och ville därmed kapa åt sig hela norska Finnmarken och största delen af Tromsö amt. Blott kejsar Alexander I:s död 1825 och hans efterträdares, Nikolaj I:s svårigheter vid tronbestigningen räddade det förenade Sverige-Norge den gången från ett nytt krig. Men 1830 skrämdes norska stortinget att i Finnmarken bevilja ryssarna vissa särskilda fiskerättigheter. Under det följande årtiondet genomströfvades Finnmarken af ryska "turister", som likt nutidens "sågfilare" studerade landet och samlade uppgifter om fjordar och hamnplatser m. m. enligt medhafda tryckta formulär. År 1850 framställdes nya ryska kraf; långa förhandlingar följde, afbrötos, upptogos och afbrötos igen och skulle lätt ha dragit ett krig i följe, om ej Ryssland hade råkat ut för det s. k. Krimkriget 1853—56 med Turkiet och västmakterna (Frankrike, England och Savojen). På 1860-talet ordades åter i Ryssland om nödvändigheten att komma ut till Atlanten; som förutsättning för en aktion nämndes då Finlands russificering, hvilken nu är fullbordad. Ryssland fick emellertid återigen annat att tänka på — mot slutet af 70-talet det nya turkiska kriget — utvidgade sig så åt sydöst i Turkestan och sträckte fångarmar nedåt Persien, byggde därefter sibiriska banan och lade sina hufvudintressen åt öster, åt Stilla hafvet. Först mot slutet af 19:e århundradet vändes blickarna åter mot nordväst. Kort innan undertryckningspolitiken mot Finland började hörde en svensk militär, numera öfverste Claes Grill, i ryska officerskretsar ofta talas om nödvändigheten för Ryssland att komma ut till Atlanthafvet, och vid ett festligt tillfälle frågade honom en rysk general i ett förnämt bordssällskap högt så att alla hörde det: "Hvad tror ni Norge vill hafva för att afstå Varrangerfjord?" Och samtidigt med att russificeringen i Finland började på skarpen gjorde en rysk storfurste med svit en studieresa till Norges nordvästra kust.

Hvad som gör faran just nu så stor för Norge och därmed äfven för Sverige — ty på den punkten äro våra intressen sammanfallande — är det geografiska läget. Ryssland har under världskriget erfarit den stora skadan af att ej äga tiliträde på någon punkt till isfritt världshaf. Dess hamn i norr vid Hvita hafvet, Arkangelsk, är dålig och en lång tid af året absolut stängd. Uppe på Kolahalfön (se kartan) och Murmankusten väster däröm vid Ishafvet, saknas goda hamnar, och ingen järnväg finnes häller dit upp; det uppgifves att man beslutat bygga en och anslagit pengar därför, men dessa uppgifter, som telegrafe-

Från nykterhetsfältet.

(Denna afdelning redigeras af O. L. Holmgren, 418 Sinclair st., Winnipeg och alla för saken intresserade torde hänvända sig till honom.)

ETT ORD ATT TÄNKA PÅ.

"Man dricker numera spritsvagare drycker och är sällan rusig. Sjukdomsformerna ha ock växlat; i stället för röda och blå näsor se vi nu ofta en pussighet, som genast anger dagligt begagnande af punsch eller af öl i stora mängder. Sådant missbruk af spriten är ock farligt, hjärtat och en stor mängd af kroppens viktigaste organ lida därunder; man förkortar på så sätt alldeles säkert sitt lif, och detta utan att kanske någon enda gång ha varit full."

Professor E. Almqvist.

Nykterhetsrörelsens arbete

är som ett arbete med att ro i en båt mot en stark, strid ström. Hvilar man blott ett ögonblick på årorna, drifver båten tillbaka. Man måste ro tills man kommit i verklig, säker hamn. Och härtill fordras generationers arbete. Det måste de unga energiskt ta fatt uti, utan tvekan eller uppehåll.

Förbudet är icke målet, men det är ett af medlen och ett af de allra främsta för att på den grunden kunna bygga upp ett bättre och rättfärdigare samhälle.

Upp till detta hedervärda grundläggningsarbete, I unge!

Edvard Wavrinsky.

NYKTERHETSFOLKETS UPPGIFT.

Nykterhetsfolkets och nykterhetsorganisationernas uppgift är icke blott den negativa att taga bort spriten och rusdrycksnjutningen. De ha också den stora positiva uppgiften att skaffa vårt folk ädlare och bättre njutningsmedel, friskare och vackrare glädjekällor. att skapa ett förbättradt och adladt sällskapslif, att visa på de nya lifsvärden, som stå att finna i naturen, i dikten, i konsten, i sträfvandet för stora uppgifter, hvilka skänka de intressen som fylla ens sysslolösa stunder och drifva grådaskigheten och tomheten omkring oss på flykten.

Den uppgiften kommer i alla händelser att återstå oss nykterhetsvänner, äfven om ett rusdrycksförbud blefve genomfört. För den, som till äfventyrs redan tröttnat af vårt arbete, skall utsikten att ännu ha mycket ogjordt kanske icke vara så värst glädjande. Men den, som verkligen med uppriktig vilja att uträtta något godt och nyttigt här i världen ägnat sina krafter åt våra sträfvanden, skall endast känna jubel och tillfredsställelse af vissheten, att nykterhetsfolkets föreningar än ha något att uträtta. Låt oss alltjämt stå vakt om våra organisationer!

A. Em. Jacobsson.

OPTIMISM, TROTS ALLT.

Man kan inte betrakta tillståndet i vår världsdel utan att känna hur en rysning jagar genom märg och ben. "Världsdelen i eld och blod", som en tidning skref som öfverrubrik på krigstelegrammen, är mycket betecknande för det tillstånd, som nu råder i Europa. Det är folk, som reser sig mot folk, välde mot välde, och kulturens hårdt förvärfvade skatter trampas hänsynslöst under krigshärarnas järnhälar. I öster och väster mötas miljonarméer med de modärnaste mordredskap. Ödelagda landsändar, rykande städer och byar kännetecknade den väg, där krigsbranden rusat fram.

Människovärdet, som vuxit sig allt starkare i det sista århundradets kulturarbete, sjunker, och människorna stå med ens på barbarismens ståndpunkt. Ett människolif, som dock kan betyda så mycket i det fredliga arbetet, betraktas under denna barbarismens renässans som i det närmaste värdelöst. Det största snille, som världen kanske född, är i de krigförande länderna "en man i ledet" och ingenting mer.

Och alla de kultursträfvanden, som lagt hand i hand, som förbrödrat och enat — de äro nu glömda, ödelagda. Arbetare, som mötts på kongresserna och i den dagliga lifskampen som bröder, de ha nu glömt sina gemensamma intressen och mötas som rasande fiender med påskrufvad bajonett. Nykterhetsmän, som kallat hvarandra bröder och varit förenade i en vacker sträfvan för nykterhet och bildning — hvad äro de nu? De äro barbarer, vilddjur, som törsta efter hvarandras blod.

Hela kulturen har brustit som spröd is, och ur djupen rusar råhetens och brutalitetens svarta syndaflod fram i dagen.

Det är inte godt att lefva starkt och tro idéellt i en sådan tid som vår. Det tyckes oss som om allt, som vi sträfvat för under tröttsamma år, vore värdelöst. Man frågar sig ovillkorligen hvartill kulturen gagnar om den icke kan lyfta och förfina människan ända därhän, att hon kan besegra det kulturvidrigaste af allt — kriget. Och man spörjer med sorg i sinnet om det är värdt att sträfva för nykterhet, för broderskap, för samarbete, eftersom resultaten på ett ögonblick kunna bortsopas, undanrödjas som om de aldrig varit.

Men det är endast under några pessimistiska stunder, som man framställer dylika frågor. Det dröjer inte länge, innan man åter känner hur framtidsförhoppningarnas friska vatten sköljer undan allt misströstans slam. Det dröjer inte länge, innan man åter hoppas, tror, ja, förnimmer hur krafterna spännas. Och med skalden säga vi, att "aldrig, aldrig ge vi tappt, och aldrig vi glömma att sträfva."

Vi förstå snart, att resultaten, som föreföllo oss som bortsopade, ändå finnas till. Ja, vi känna som en orubblig visshet, att det samarbete, som förenat i fredstid, varit fruktbringande och värdefullt. Och vi inse, att mänskligheten har en enda väg att gå, om hon vill nå lyckans drömda framtidsmål. Alla barbarismens återfall till trots är det dock så, att allt kulturarbete blir och måste vara ett samarbete. Visst är det sant, att nationella olikheter förefinnas, men det är också sant, att öfver de nationella olikheterna skall kulturen spänna sin brygga, resa sitt stolta tempel. Och i medvetande om detta kan man endast offra ett leende på de män, som lofva sig själfva och sin generation att aldrig smaka de kulturfrukter, som ett nu fiendtligt lands kultur kan bjuda. Och man kan se mot framtiden i det medvetandet, att hvad som nu sker kanske är en nödvändig förutsättning för ett intimare och mer fruktbärande samarbete mellan de olika nationerna. Säkert är, att många nya möjligheter komma att framskapas genom de bittra lärdomar, som årets krig skänkt mänskligheten.

I dag rasar krigets furie grymmare än någonsin förut, och det nationella hatet slår som en eldslåga mot skyn, i dag storma människorna med af raseri sammanbitna tänder mot hvarandra, i dag stiga döendes ångestrop från en blodränkt jord, i dag bärgas in hämndens och hatets skörd som aldrig tillförne, och ändå, i dag stå vi närmare än någonsin det fredens och samarbetets rike, om hvilket siarna talat.

Och midt i tidens mörker kunna vi hoppas och spänna krafterna i energisk sträfvan. Hvarje man, hvarje kvinna, som slutit sig till de kultursträfvanden, som gjort vårt århundrade till ett samarbetets sekel, kan, trots allt, hoppas på framtiden. Och med fröjd kan en sådan människa säga med skalden:

Att veta så innerligt fast och visst,
att lyckan slår ögonen upp till sist,
att andra skörda där vi ha sått
den ljusa lycka, som ej vi nått,
att innerst i väntan slumrar ro —
min enda, starka tro.

Gustaf Åström.

BRANDFÖRSÄKRING
OLYCKSFÖRSÄKRING

Vi upptaga brand-, olycks- och alla slags försäkringar i det starkaste bolag.

Telefon Main 3813.

McKee, Carlyle & Garland
Union Trust building.

Värdefull Svensk Bok FRITT!

Hvarje man borde sända efter ett exemplar af den intressanta och lärorika Svenska Rådgifvaren

"Goda Råd"

Denna berömda med flera illustrationer försedda läkarebok, som Doktor Leigh skrifvit speciellt för svenskar i Amerika, lämnar många värdefulla råd och upplysningar för unga män, omnämner alla för mannen säregna sjukdomar, dessas följder, förebyggande och huru de kunna botas i hemmet o. s. v., äfvensom råd i händelse af olyckstillfällen, och borde läsas af män i alla åldrar.—Boken sändes alldeles gratis och portofritt i förseglad omslag till alla, som insända namn och adress till

Dr. L. K. LEIGH, 177 N. State Street., B. 14, Chicago

MEDDELANDE

Härmed meddelas, att kursen på pänningförsändelser till Sverige, Norge och Danmark gått ned till

Kr. 3.80 per dollar

för belopp öfver $50.00 och kr. 3.75 för mindre belopp.

P. M. Dahl Steamship Agency

325 Logan Ave., Winnipeg.

Vi Garantera Säkert att Absolut Döda VAGGGOHYRA och KAKERLACKOR. Fackmän på rökningsområdet—intet arbetet för litet eller för stort.

THE VERMIN DESTROYING AND CHEMICAL CO.

Etableradt 1906.
A. W. Hartmann, Manager.
259 Pritchard Ave. Phone St. John 1240.

VDC Tillverkare af Rättdödare, Rättpasta, Kakerlackpulver, Ohyresdödare, Flugdödare, Desinficiering, Lusdödare, Maldödare. VDC

Efterfråga våra priser på dessa specialiteter.

Man måste anses omodärn, om man använder hvita fosfortändstickor.

Det är numer olagligt att tillverka hvita fosfortändstickor, om ett år blir det olagligt att sälja dem.

Om ni ifrar för effektivitet — "Tillverkad i Canada" — och "säkerhet först" — använder ni

EDDY'S "sequi" icke giftiga tändstickor

Öfver 100,000 Kronor

ha blifvit sända till Sverige, Norge och Danmark genom P. M. Dahl Steamship Agency sedan november månad. Vi äro verkligen stolta öfver den tillit, som skandinaverna i Canada därvid visat oss. Vårt mål har varit och är att gifva absolut tillfredsställelse, och att vi lyckats i denna vår sträfvan, bevisas bäst af den efter tiderna ovanligt stora summa, som genom vår försorg hemsändts.

Penningar utbetalas vid alla postkontor och banker i Sverige.

Våra pänningsförsändelser ha varit och komma framdeles att besörjas och garanteras af den världskända pänningfirman

INTERNATIONAL MERCANTILE MARINE CO.

Kursen är fortfarande

Kronor 3.80 per Dollar

FÖRSÄNDELSESOMKOSTNADERNA ÄRO SOM FÖLJER:

För belopp upp till $25.00—$0.25.	För belopp upp till $100.00—$1.00.
För belopp upp till $50.00—$0.50.	För belopp upp till $150.00—$1.50.
För belopp upp till $70.00—$0.75.	För belopp upp till $200.00—$2.00.

Förutom det att vi ombesörja pänningförsändelser sälja vi också biljetter till och från Sverige, Norge och Danmark med alla linjer.

Det är ingen skillnad, hvar ni bor i Canada, vi kunna sälja biljetter till gamla landet direkt från eder plats. Om ni önskar sända en biljett till släkting eller vän i Sverige, så kunna vi utställa biljetten till hvilken plats som helst i Canada.

Om ni önskar upplysningar och råd om router, priser etc., så drag nytta af vår långa erfarenhet i passagerartrafik. Ni kunna göra detta genom att skrifva till oss, och ni vilja mottaga svar på eder förfrågan per omgående.

P. M. Dahl Steamship Agency
325 LOGAN AVENUE, WINNIPEG, MAN.
TEL. GARRY 3174.